

Rolnummer 5608
Arrest nr. 105/2013 van 9 juli 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 318, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, gesteld door het Hof van Beroep te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit voorzitter M. Bossuyt en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter R. Henneuse, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 26 februari 2013 in zake B.G. tegen L.P., en mede in zake E.C. en Mr. Johan Billiet, advocaat, in zijn hoedanigheid van voogd *ad hoc* over E.G., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 7 maart 2013, heeft het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 318, § 1 van het Burgerlijk Wetboek artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het E.V.R.M., in zoverre de vordering tot betwisting van vaderschap niet ontvankelijk is indien het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de echtgenoot van zijn moeder, ook indien deze vordering ingesteld wordt door ‘ de persoon die het vaderschap van het kind opeist ’, met andere woorden door de genetische vader van het kind ? ».

Op 27 maart 2013 hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en P. Nihoul, met toepassing van artikel 72, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, het Hof ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht voor te stellen een arrest van onmiddellijk antwoord te wijzen.

B.G., E.C. en L.P., en de Ministerraad hebben memories met verantwoording ingediend.

De bepalingen van voormelde bijzondere wet met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

Tijdens het huwelijk van E.C. en B.G. worden drie kinderen geboren. Uit een vrijwillig afgenomen DNA-test blijkt dat L.P., met wie E.C. tijdens haar huwelijk een relatie heeft, de genetische vader zou zijn van het laatst geboren kind, E.G.

Na de ontbinding van haar huwelijk met B.G. zet E.C. haar relatie met L.P. voort. Op 19 oktober 2010 wordt het vierde kind van E.C. geboren, waarvan L.P. de wettelijke vader is.

Bij dagvaarding van 10 december 2009 vordert L.P. te zeggen voor recht dat B.G. niet de vader is van E.G. De Rechtbank van eerste aanleg te Brussel beslist op 25 januari 2011, alvorens ten gronde uitspraak te doen, een deskundige aan te stellen met het oog op het uitvoeren van een nieuwe DNA-test.

Tegen die beslissing tekent B.G. hoger beroep aan bij het Hof van Beroep te Brussel. Hij voert onder meer aan dat de vordering van L.P. onontvankelijk is, op grond van artikel 318, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, omdat het desbetreffende kind bezit van staat heeft ten aanzien van hem. Het Hof van Beroep is van oordeel dat bij de beoordeling van het bezit van staat enkel rekening kan worden gehouden met elementen die dateren van vóór het inleiden van de vordering tot betwisting van het vaderschap, en dat dit onder meer met zich meebrengt dat geen rekening kan worden gehouden met de kortgedingbeschikking van de voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg van 30 juli 2010 waarmee met betrekking tot de verblijfsregeling van de drie tijdens het huwelijk van E.C. en B.G. geboren kinderen een deskundigenonderzoek werd bevolen. Het Hof van Beroep stelt vervolgens vast dat het kind inderdaad bezit van staat heeft ten aanzien van B.G., maar stelt zich de vraag, met verwijzing naar de arresten nrs. 20/2011 en 122/2011 van het Hof, of artikel 318, § 1, van het Burgerlijk Wetboek bestaanbaar is met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Het Hof van Beroep acht het aangewezen de bovenvermelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof.

III. *In rechte*

- A -

A.1. In hun conclusies genomen met toepassing van artikel 72 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 geven de rechters-verslaggevers aan dat zij, op grond van motieven gelijksoortig aan die van de arresten nrs. 20/2011, 122/2011 en 29/2013, ertoe zouden kunnen worden gebracht aan het Hof voor te stellen de prejudiciële vraag onmiddellijk in die zin te beantwoorden dat artikel 318, § 1, van het Burgerlijk Wetboek artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, schendt, in zoverre de vordering tot betwisting van het vaderschap door de man die het vaderschap van het kind opeist, niet ontvankelijk is indien het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de echtgenoot van zijn moeder.

A.2. De Ministerraad stelt vast dat het Hof in het verleden meerdere malen van oordeel is geweest dat het gebruik van de notie « bezit van staat » als absolute grond van onontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van het vaderschap een onevenredige beperking inhoudt van het recht op eerbiediging van het privé- en het gezinsleven, maar meent dat die rechtspraak achterhaald is, gelet op recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 22 maart 2012, *Ahrens* t. Duitsland; 22 maart 2012, *Kautzor* t. Duitsland). Hij wijst erop dat het Europees Hof heeft geoordeeld dat een beperking van het recht tot betwisting van het vaderschap op zich niet onbestaanbaar is met het recht op eerbiediging van het privé- en het gezinsleven, indien er een socio-affectieve band bestaat tussen het betrokken kind en zijn juridische vader.

A.3.1. De Ministerraad stelt vast dat het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 29/2013 van 7 maart 2013, voormelde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gerelativeerd door erop te wijzen dat de lidstaten in de desbetreffende materie beschikken over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Hij wijst er evenwel op dat het Europees Hof ook een aantal voorwaarden heeft vastgesteld waaraan een wettelijke regeling dient te voldoen om bestaandbaar te zijn met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

A.3.2. De Ministerraad is van oordeel dat de in het geding zijnde bepaling voldoet aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vooropgestelde voorwaarden, inhoudende dat de beperking van het recht tot betwisting van het vaderschap dient te zijn bepaald bij wet, wettige doelstellingen dient na te streven, noodzakelijk dient te zijn in een democratische samenleving en een billijke besluitvorming met respect voor de rechten van de beweerde biologische vader niet in de weg staat. Vermits in de beperking is voorzien in de in het geding zijnde bepaling is volgens de Ministerraad overduidelijk voldaan aan de eerste voorwaarde. Aan de tweede voorwaarde is volgens hem eveneens voldaan, vermits de beperking van het recht tot betwisting van het vaderschap wordt verantwoord door het streven naar bescherming van de belangen van het kind, van de rust der families en van de juridisch vaststaande afstammingsbanden. Wat de derde voorwaarde betreft, doet de Ministerraad gelden dat het niet onredelijk is om, gelet op de voormelde door de wetgever nagestreefde doelstellingen, te voorzien in een beperking van het recht tot betwisting van het vaderschap. Wat de laatste voorwaarde betreft, zet de Ministerraad uiteen dat de hoven en rechtbanken, volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, moeten kunnen nagaan, aan de hand van de relevante feitelijke gegevens, of er nog steeds sprake is van een socio-affectieve band tussen het betrokken kind en zijn juridische vader, en de man die het vaderschap wenst te betwisten de kans moeten geven om zijn visie uiteen te zetten en in voorkomend geval zelf feiten aan te leveren die het bestaan van een socio-affectieve band tussen het betrokken kind en zijn juridische vader in twijfel kunnen trekken. De Ministerraad meent dat de in het geding zijnde bepaling de hoven en rechtbanken toelaat die vereisten na te leven, vermits het begrip « bezit van staat » een open begrip is dat op een soevereine wijze door de rechter kan worden ingevuld. Hij meent ook dat dat begrip de rechter toelaat een zekere belangenafweging te maken.

A.4. De Ministerraad besluit dat de prejudiciële vraag ontkennend dient te worden beantwoord.

A.5.1. Na te hebben herinnerd aan de feiten van het bodemgeschil, voeren E.C. en L.P. aan dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven met zich meebrengt dat de wetgever een billijk evenwicht dient te vinden tussen alle rechten en belangen die in het geding zijn. Dat vereist volgens hen dat de wetgever een afweging maakt niet alleen tussen de belangen van een individu tegenover de samenleving in haar geheel, maar ook tussen de tegenstrijdige belangen van de betrokken personen. Die belangenafweging brengt, gelet op de feiten van het bodemgeschil, volgens hen met zich mee dat de vordering van L.P. tot betwisting van het vaderschap als ontvankelijk dient te worden beschouwd, zelfs wanneer het betrokken kind bezit van staat zou hebben ten aanzien van B.G., wat zij evenwel betwisten.

A.5.2. E.C. en L.P. sluiten zich aan bij de conclusies van de rechters-verslaggevers.

A.6. B.G. is van oordeel dat de overwegingen van de arresten nrs. 20/2011, 122/2011 en 29/2013 van het Hof niet *mutatis mutandis* transposeerbaar zijn naar de voorliggende zaak, dan wel bekritiseerbaar zijn.

A.7.1. B.G. doet gelden dat de feiten van de zaak die hangende is voor het verwijzende rechtscollege duidelijk verschillen van die van de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 20/2011 van 3 februari 2011 van het Hof. Hij wijst erop dat het in die laatste zaak ging om een gehuwde man die, na de ontdekking van het feit dat hij niet de biologische vader is van het desbetreffende kind, zijn eigen vaderschap betwistte, terwijl het in de voorliggende zaak gaat om een betwisting van vaderschap, uitgaande van de vermoedelijke biologische vader. Terwijl er in de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 20/2011 geen sprake meer was van een gezinskern die dient te worden beschermd (de juridische vader bekommerde zich immers niet langer om het desbetreffende kind) en het eveneens onduidelijk was of iemand nog wel een belang had bij het behoud van de vaststaande juridische afstammingsband, is dat volgens hem in de voorliggende zaak duidelijk anders. Hij is van oordeel dat de kern van het probleem in het arrest nr. 20/2011 betrekking had op de vereiste van een actueel bezit van staat. B.G. stelt vast dat het Hof in het beschikkend gedeelte van het arrest nr. 20/2011 geen enkele nuance ter zake heeft gemaakt, maar meent dat de overwegingen van dat arrest aangeven dat wel degelijk rekening werd gehouden met de feiten van de zaak. Om die reden meent hij dat die overwegingen niet *mutatis mutandis* transposeerbaar zijn naar de voorliggende zaak.

A.7.2. B.G. is eveneens van oordeel dat de voorliggende zaak verschilt van de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 122/2011 van 7 juli 2011, waarin het ging om een vordering ingesteld door een kind dat de echtgenoot van zijn moeder als juridische vader had, strekkende tot het vaststellen van het vaderschap ten aanzien van de biologische vader. Hij wijst erop dat de juridische vader op het ogenblik van de vordering reeds jaren overleden was, zodat het bezit van staat ten aanzien van die juridische vader niet meer overeenstemde met de socio-affectieve werkelijkheid. Hij is dan ook van oordeel dat de overwegingen van het arrest nr. 122/2011 evenmin transposeerbaar zijn naar de voorliggende zaak.

A.7.3. Met betrekking tot het arrest nr. 29/2013 van 7 maart 2013 voert B.G. in wezen aan dat het Hof ten onrechte een aantal overwegingen van het arrest nr. 20/2011 gedeeltelijk heeft overgenomen en beklemtoont daarbij dat de feitelijke situaties die hebben geleid tot beide arresten verschillend waren. Hij wijst erop dat het Hof in het arrest nr. 20/2011 rekening heeft gehouden met het feit dat de echtgenoot van de moeder te goeder trouw het socio-affectieve vaderschap had opgenomen en dat zijn handelen te goeder trouw precies heeft bijgedragen tot de totstandkoming van de feiten die de criteria uitmaken van het bezit van staat, terwijl in het arrest nr. 29/2013 zonder meer werd geoordeeld dat de absolute grond van niet-ontvankelijkheid met zich meebrengt dat de man die het vaderschap opeist op absolute wijze wordt uitgesloten van de mogelijkheid om de erkenning van het vaderschap door een andere man te betwisten en dat de rechter geen enkele mogelijkheid heeft om rekening te houden met alle belangen van de betrokken partijen. B.G. is overigens van oordeel dat het zogenaamde absolute karakter van het bezit van staat dient te worden genuanceerd, vermits het om een open notie zou gaan die de rechter niet zou verhinderen een belangenafweging te maken.

A.8. B.G. is ten slotte van oordeel dat het Hof in zijn arrest nr. 29/2013 ten onrechte heeft geoordeeld dat de arresten *Ahrens t. Duitsland* en *Kautzor t. Duitsland* van 22 maart 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van het recht op eerbiediging van het privé- en het gezinsleven. Hij meent dat de vaststelling, door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat de lidstaten ter zake over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken net een argument vormt om het nationale recht niet in strijd met de grondrechten te achten.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag betreft artikel 318, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, dat bepaalt :

« Tenzij het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de echtgenoot, kan het vermoeden van vaderschap worden betwist door de moeder, het kind, de man ten aanzien van wie de afstamming vaststaat en de persoon die het vaderschap van het kind opeist ».

Met betrekking tot het bezit van staat bepaalt artikel 331 *nonies* van het Burgerlijk Wetboek :

« Het bezit van staat moet voortdurend zijn.

Het wordt bewezen door feiten die te samen of afzonderlijk de betrekking van afstamming aantonen.

Die feiten zijn onder meer :

- dat het kind altijd de naam heeft gedragen van degene van wie wordt gezegd dat het afstamt;
- dat laatstgenoemde het als zijn kind heeft behandeld;
- dat die persoon als vader of moeder in zijn onderhoud en opvoeding heeft voorzien;
- dat het kind die persoon heeft behandeld als zijn vader of moeder;
- dat het als zijn kind wordt erkend door de familie en in de maatschappij;
- dat de openbare overheid het als zodanig beschouwt ».

B.2. Het verwijzende rechtscollege vraagt of artikel 318, § 1, van het Burgerlijk Wetboek bestaanbaar is met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, doordat de vordering tot betwisting van vaderschap, ingesteld door de persoon die het vaderschap opeist, niet ontvankelijk is als het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de echtgenoot van de moeder.

B.3.1. Artikel 318 van het Burgerlijk Wetboek regelt de mogelijkheid tot betwisting van het vermoeden van het vaderschap van de echtgenoot van de moeder van het kind. Het vermoeden van vaderschap is ingesteld in artikel 315 van het Burgerlijk Wetboek. Binnen de

in paragraaf 2 van artikel 318 bepaalde termijnen - die verschillen naar gelang van de vorderingsgerechtigden - staat de vordering enkel open voor de moeder, het kind, de man ten aanzien van wie de afstamming vaststaat en de persoon die het vaderschap van het kind opeist.

De mogelijkheid tot betwisting van het vermoeden van vaderschap is evenwel onderworpen aan een beperking: de vordering is - voor alle vorderingsgerechtigden - onontvankelijk wanneer het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de echtgenoot.

B.3.2. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 318 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat aanvankelijk geen eensgezindheid leek te bestaan over de vraag of het bezit van staat elke betwisting van de afstamming onmogelijk diende te maken, onder meer omdat dit begrip niet noodzakelijk samenvalt met het begrip « belang van het kind », en omdat de opvattingen over de familievrede, die het wil beschermen, snel evolueren (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-0597/024, pp. 60-62). Na uitvoerig overleg binnen de subcommissie Familierecht van de Commissie voor de Justitie van de Kamer van volksvertegenwoordigers heeft de wetgever gemeend het « bezit van staat » als grond van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van het vermoeden van vaderschap te moeten invoeren. Het daartoe strekkende amendement, dat aan de basis ligt van de in het geding zijnde bepaling, werd als volgt verantwoord :

« Ten eerste beoogt het voorgestelde amendement degenen die een vordering mogen instellen te beperken tot de personen die daadwerkelijk belanghebbenden zijn, namelijk de echtgenoot, de moeder, het kind en de persoon die het vaderschap of het moederschap van het kind opeist.

Vervolgens lijkt het ons nodig de gezinscel van het kind zoveel mogelijk te beschermen door eensdeels het bezit van staat te behouden die overeenstemt met de situatie van een kind dat door iedereen werkelijk als het kind van zijn ouders wordt beschouwd, ook al strookt dat niet met de biologische afstamming, en anderdeels door termijnen te bepalen voor het instellen van de vordering » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-0597/026, p. 6, en DOC 51-0597/032, p. 31).

Het was derhalve de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever om de afstammingsband beter te beschermen, enerzijds, door het bezit van staat te behouden en anderzijds, andere derden, zoals grootouders, te beletten om op te treden (*Parl. St.*, Senaat, 2005-2006,

nr. 3-1402/7, p. 4). Nadat binnen de Senaatscommissie voor de Justitie bij die uitgangspunten vraagtekens werden geplaatst, onder meer met betrekking tot de interpretatieproblemen waartoe het begrip « bezit van staat » aanleiding kon geven, bevestigde de minister van Justitie dat de Kamer niet heeft overwogen de regels inzake het « bezit van staat » te wijzigen :

« Het ontwerp wijzigt reeds een groot aantal regels, en ook al rijzen er bij de toepassing van het begrip soms problemen, toch hoeft dit niet te worden aangepast. De wetgever heeft er in 1987 voor gekozen het begrip te behouden om ervoor te zorgen dat de biologische waarheid het niet altijd wint van de sociaal-affectieve realiteit. Deze keuze moet behouden blijven en het bezit van staat hoeft dus niet te worden aangepast » (*Parl. St.*, Senaat, 2005-2006, nr. 3-1402/7, p. 9).

B.4. Het Hof dient artikel 318, § 1, van het Burgerlijk Wetboek te toetsen aan artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht ».

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat de Grondwetgever « een zo groot mogelijke concordantie [heeft willen nastreven] met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden » (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 997/5, p. 2).

B.5. De in het geding zijnde regeling van betwisting van het vermoeden van vaderschap valt onder de toepassing van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.6. Het recht op de eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven, zoals het door de voormelde bepalingen wordt gewaarborgd, heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmengingen in hun privéleven en hun gezinsleven.

Artikel 22, eerste lid, van de Grondwet sluit, evenmin als artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, een overheidsinmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven niet uit, maar vereist dat erin is voorzien in een voldoende precieze wettelijke bepaling, dat zij beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte en dat zij evenredig is met de daarmee nagestreefde wettige doelstelling. Die bepalingen houden bovendien de positieve verplichting in voor de overheid om maatregelen te nemen die een daadwerkelijke eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven verzekeren, zelfs in de sfeer van de onderlinge verhoudingen van individuen (EHRM, 27 oktober 1994, *Kroon e.a. t. Nederland*, § 31).

B.7. De wetgever beschikt over een appreciatiemarge om bij de uitwerking van een wettelijke regeling die een overheidsinmenging in het privéleven inhoudt, rekening te houden met een billijk evenwicht tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (EHRM, 26 mei 1994, *Keegan t. Ierland*, § 49; 27 oktober 1994, *Kroon e.a. t. Nederland*, § 31; 2 juni 2005, *Znamenskaya t. Rusland*, § 28; 24 november 2005, *Shofman t. Rusland*, § 34).

Die appreciatiemarge van de wetgever is evenwel niet onbegrensd : opdat een wettelijke regeling verenigbaar is met het recht op eerbiediging van het privéleven, moet worden nagegaan of de wetgever een billijk evenwicht heeft gevonden tussen alle rechten en belangen die in het geding zijn. Zulks vereist dat de wetgever niet alleen een afweging maakt tussen de belangen van het individu tegenover de samenleving in haar geheel, maar tevens tussen de

tegenstrijdige belangen van de betrokken personen (EHRM, 6 juli 2010, *Backlund* t. Finland, § 46), op gevaar af anders een maatregel te nemen die niet evenredig is met de nagestreefde wettige doelstellingen.

B.8. De rust der families en de rechtszekerheid van de familiale banden, enerzijds, en het belang van het kind, anderzijds, zijn legitieme doelstellingen waarvan de wetgever kan uitgaan om een onbeperkte mogelijkheid tot betwisting van het vermoeden van vaderschap te verhinderen. In dat opzicht is het pertinent om de biologische werkelijkheid niet *a priori* te laten prevaleren op de socio-affectieve werkelijkheid van het vaderschap.

B.9. Door het « bezit van staat » als absolute grond van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van het vermoeden van vaderschap in te stellen, heeft de wetgever de socio-affectieve werkelijkheid van het vaderschap evenwel steeds laten prevaleren op de biologische werkelijkheid. Door die absolute grond van niet-ontvankelijkheid wordt de man die het vaderschap opeist op absolute wijze uitgesloten van de mogelijkheid om het vermoeden van vaderschap van een andere man, ten aanzien van wie het kind bezit van staat heeft, te betwisten.

Aldus bestaat voor de rechter geen enkele mogelijkheid om rekening te houden met de belangen van alle betrokken partijen.

Een dergelijke maatregel is onevenredig met de door de wetgever nagestreefde, legitieme doelstellingen, en derhalve niet bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.10. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat een rechterlijke beslissing waarbij een regeling werd toegepast die vergelijkbaar is met de in het geding zijnde maatregel, geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens inhield (EHRM, 22 maart 2012, *Ahrens* t. Duitsland; 22 maart 2012, *Kautzor* t. Duitsland). Het Europees Hof wees erop dat binnen de lidstaten van de Raad van Europa geen eensgezindheid over de in het geding zijnde aangelegenheid bestaat, zodat de lidstaten over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikken wat de regelgeving inzake het vaststellen van het juridisch statuut van het kind betreft (*Ahrens*, voormeld, §§ 69-70 en 89; *Kautzor*, voormeld,

§§ 70-71 en 91). Overigens onderzocht het Europees Hof eveneens of de concrete toepassing van de desbetreffende regeling, rekening houdend met alle concrete omstandigheden van de zaak, voldeed aan de vereisten van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (*Ahrens*, voormeld, §§ 75-77; *Kautzor*, voormeld, §§ 62, 78 en 80).

B.11. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

NIET VERBETERDE KOPIE

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 318, § 1, van het Burgerlijk Wetboek schendt artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre de vordering tot betwisting van het vaderschap door de man die het vaderschap van het kind opeist, niet ontvankelijk is indien het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de echtgenoot van zijn moeder.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 9 juli 2013.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt